

siger man: Der er noget, der ikke fungerer; kom, vi sender nogle flere kampvogne. Men når medicinen er den forkerte, nytter det altså ikke bare at øge dosis, så handler det om, at der skal en helt anden medicin til.

Det, der skal til, er, at man i højere grad fokuserer på en civil strategi, hvor man anerkender, at der ikke findes nogen militær løsning på situationen i Afghanistan. Det, der skal til, er en politisk løsning. En sådan politisk løsning kræver, at man fokuserer helt anderledes, end man gør i øjeblikket, hvor man tror, at man kan løse det her ved at smide med bomber og bruge kanoner og F-16-fly og nu også ved at sende tanks fra Danmark.

Det har der indtil nu ikke været vilje til i Folketinget. Det kan man ærgre sig over, men det, som man så måske i stedet for kunne håbe på ville være noget, som foregik her i Folketinget, var en mere ærlig diskussion. Jeg vil gerne læse op af noget, som jeg synes er nogle meget kloge ord, skrevet i lederen i Politiken den 28. september i år:

»Af respekt for de unge døde, for deres efterladte og for vores fælles engagement er det på tide at få krigen diskuteret. Ærligt.«

Det handler nemlig også om ærligt at diskutere, hvad det er for en krig, vi går ind i. Sagen er, at på den måde, som man fører krigen nu, ofrer man jo unge danskeres liv til ingen verdens nytte. Man øger dosis, men medicinen er den forkerte. Jeg synes godt, at man fra de partier – og det er jo desværre alle partier undtagen Enhedslisten og SF – burde sætte sig ned og meget grundigt overveje, om det virkelig er en god idé hele tiden at tro på, at man kan sende danske soldater ud og skabe nogle løsninger, når der i virkeligheden ikke er nogen løsninger. Det handler i virkeligheden om, at man ikke bare tror, at man kan smide danske soldater ud i alle mulige operationer, hvor de dør til ingen verdens nytte. Den refleksion, den overvejelse, den ærlighed i debatten kunne jeg godt tænke mig at se hos de partier, som har tænkt sig at stemme for de her ting. En sådan ærlig debat ville føre til, at vi kom til at diskutere, hvilken fejlagtig strategi det er, der føres i øjeblikket, og at der er brug for nogle politiske løsninger.

Der skal laves en form for politisk kompromis, og det, som man muligvis på et eller andet tidspunkt vil kunne indgå en politisk aftale om, i det omfang det er muligt, er en eller anden form for national samlingsregering, hvor den nuværende Karzairegering med lokale ledere,

men også med et flertal af Talebanbevægelsen, laver en politisk studehandel om en regering, om en økonomi og om en politik. Talebanledelsen vil jo f.eks. også gerne have en dæmning i Helmandprovinsen, men de vil ikke acceptere, at den bygges i en vestligt ledet operation for at styrke en vestligt indsat regering.

Når så det danske forsvar – og det er egentlig ret sjovt, at det stadig væk hedder forsvar, vi burde efterhånden snart omdøbe forsvaret til angrebet – siger, at man skal ned at forsvare og bevare Kajakidæmningen, kan det jo f.eks. godt være, at en militær operation i sidste ende ikke er nødvendig, i hvert fald ikke, hvis det drejer sig om bondebefolkningens interesser. Man kan måske i virkeligheden sige, at man på mange måder i fraværet af at tænke i politiske løsninger mere tænker i kampen om NATO's troværdighed end i kampen mod Taleban og kampen for fornuftige løsninger i Afghanistan.

Der bliver man også nødt til at spørge: Skal danske soldater virkelig ofres, skal det virkelig gå ud over civilbefolkningen, for at vi kan bevare dansk troværdighed i NATO og for, at NATO kan fastholde sin såkaldte troværdighed i verden, herunder i Afghanistan? Svaret fra min side, svaret fra Enhedslistens side er selvfølgelig et klart og rungende nej.

Vi skal have en fordomsfri og åben diskussion af, hvordan det reelt ser ud i Afghanistan. Det gælder i forhold til styrkeforholdet, i forhold til en analyse af Karzairegeringen og dens fodfæste eller mangel på samme og en ditto af Taleban, af Nordalliancen og Al-Qaeda kombineret sammen med, om det overhovedet er muligt at etablere den her militære løsning – en militær løsning, som det tydeligt fremgår at Enhedslisten ikke mener kan lade sig gøre, og som er en fejlagtig strategi.

Vi mener, at hvis alle erkender, at der ikke er en militær løsning, så er der jo faktisk kun en politisk løsning tilbage, så er det det politiske, der bliver omdrejningspunktet. Så må man jo definere, hvilke krav der er til dette, det vil sige, hvad er den danske regerings krav, hvad er USA's krav, hvad er NATO's krav? Hvad er det for nogle krav, man stiller? Hvad er det for nogle krav, man stiller til Taleban, hvad er det for nogle krav, man stiller til parterne? Og i den proces må man komme frem til nogle resultater, som kan udgøre grundlaget for en eller anden form for fred.

Der er i hvert fald én ting, der er sikker: Man opnår ikke demokrati, man opnår ikke respekt